

Da imidlertid Udgiften, netto $9\frac{1}{2}$ Mill. Kr., til Forrentning og Afdrag af Landmandsbanklaanet vil kunne bæres af de sædvanlige Indtægter, har man anvendt Merindtægten ved Forhøjelsen af Tobaksbeskatningen, ca. 6,2 Mill. Kr., til Nedsættelse af Stempel- og Tinglysningsafgifter og Retsgebyrer (se under vedtagne Love Nr. 5 og 44), medens man *ikke* har fremmet nærværende Lovforslag, hvorom Udvalget ikke afgav Betænkning.

3. Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 126 af 27. Juni 1927 om Statens Tjenestemænd. (Finansminister Neergaard). [A. Sp. 3961—C. Sp. 395].

FremSAT i Folketinget $28/11$ (F. Sp. 2189). 1. Beh. $7/12$ (F. Sp. 2554). Henvist til Lønningsudvalget (se Side 30). Betænkning (B. Sp. 1019) afgiven $6/3$. (Ordfører: Parkov). 2. Beh. $15/3$ (F. Sp. 5152). 3. Beh. $16/3$ (F. Sp. 5185). *Oversendt til Landstinget*. 1. Beh. $20/3$ (L. Sp. 1096). 2. Beh. $22/5$ (L. Sp. 1302). 3. Beh. $24/5$ (L. Sp. 1328). *Oversendt til Folketingets 2. Afdeling*.

Det Emne, som Lovforslaget omhandler, er Spørgsmaalet om Assistentklassens Forhold og Oprettelse af et Antal Overassistentstillinger. Allerede i 1921 gjorde den nedsatte Sparekommission opmærksom paa det Misforhold, der i saa høj Grad bestod indenfor Assistentklassen i de tre store Etater (Jernbaneetaten, Post- og Telegrafetaten samt Toldetaten), idet denne Assistentklasse var blevet stærkt overfyldt ved Antagelsen af de mange Elever, som Forholdenes Udvikling havde nødvendiggjort, uden at der var rimelige Avancementsforhold for dem. Sparekommissionen ansaa Oprettelsen af saadanne nye Avancementsstillinger ikke blot som en Tilfredsstillelse for Tjenestemændene, men som en Foranstaltning af virkelig økonomisk Betydning for Stats-husholdningen, fordi man derved kunde give de paagældende et Incitament til at vise Flid og Dygtighed i Tjenesten og en Mulighed for, at dette kunde lønne sig. Sparekommissionens Indstilling i saa Henseende blev tiltraadt af Lønningsraadet og fandt ogsaa Tilslutning i Folketingets Lønningsudvalg. Siden den Tid har Sagen Gang paa Gang været fremme, men blev ikke ført til nogen endelig Afslutning. I Samlingen 1923—24 udtalte dog Trafikminister Slesager paa egne og paa Finansministerens Vegne, at Sagen vilde nu blive rejst efter Forhandling med de paagældende Organisationer og ført til Afgørelse. Saa kom der imidlertid